

JUSSI SEPPÄNEN

SEINÄKAKAT + NEU + MUMMO

SUOMI-
ROCKIN
STATISTIT

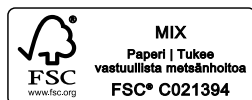

KYSY JÄÄKIEKKOILIJAT

JUSSI SEPPÄNEN.

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

© JUSSI SEPPÄNEN JA WSOY 2026
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-52021-5

PAINETTU EU:SSA
TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

*»Mä vaan pagoon, mä pagoon,
mä pagoon, mä pagoon,
mä pagoon, kunnes kuolen.»*

– Pelle Miljoona

BIISILISTA

ESIPUHE

9

SETTI 1

1. AUTOTALLIMANÖÖVERI	14
2. RIGOR MORCKIS	30
3. PUUHÄÄPÄIVÄ	41
4. INKERI-TÄTI	54
5. USKOTKO YLILUOVNOLLISEEN?	66
6. VIIMEINEN ILTA	78
7. TERÄSMIESTEORIA	90

SETTI 2

8. LESKI	95
9. ERÄS ILPO	109
10. PULLONKERÄÄJÄ	120
11. YLIVOIMA	134
12. MATIAS MYYRÄ	143
13. KÄRSIN TÄMÄN KESÄN NÄIN	161
14. ILTASATU	171
15. JUHANNUSESTARIT	186

ENGORE

16. KUNTUU LI KÄY HÄNEN YLITSENSÄ, EI HÄNTÄ ENÄÄ OLE	203
---	-----

TIEDOT BIISEISTÄ

208

Te kaikki! Te rokkarit siellä lavalla!

Te nuoret, joilla on eka bändi menossa! Te, jotka kuusikymppisenä kävelette uutisten jälkeen kellariin polkemaan kuulosuojat päässä tuplabasaria! Te, jotka uskallatte laulaa rakkauslaulun! Te, joiden englannin numero on 5 mutta kirjoitatte biisiin: »I know the time is right and my ax is bright!» Te, jotka hymyilette bändikaverille, kun biisiin tulee livenä poikkeuksellinen loppu! Te, jotka ette puhu mutta joiden kitara puhuu! Pöytärumpalit! Kingston Wall -coveroijat! Jalka kajarille -tyypit! Meikit poskelle -tyypit! Sofistikoituneet riimiparit -tyypit! Kaikki tyypit! Saksofonistit! Perhebändiläiset! Luokkabändiläiset! Työpaikkabändiläiset! Beatles-ihailijat! Ramopunkkarit! Saatana-maskiset! Sifonkihuiviset! Vanhat ja edelleen vihaiset! Humalaiset! Katastrofit! Te, jotka aloitatte selin yleisöön! Rumpukapulanheittäjät! Välispiikkaajat! Pelokkaat mutta rohkeat! Ufot! Taiteellisesti kunnianhimoi-

set! Vaatteilla koreilijat! Mikkitelineestä pelastustaan hakevat! Livenä virittävät! Jazz-taustaiset! Stemmoja laulavat! Kitarakoreografit! Akrobaatit! Soitinten-hajottajat! Koko keikan liikkumattomana seisovat! Mukinnäpräysprogenysvärit! Yleisösurffarit! Insta-live-keikkailijat! »Uuden levyn biisit järjestyksessä» -bändit! Minihametyypit! Yleisöä huudattavat! Moshaavat! Pogoajat! Telinekiipeilijät! Transsiin vajoavat! Vierailijat! Hatun käyttäjät! »Kitara kiinni monitoriin» -ulisuttajat! Pedaalivelhot! »Kaikki soolot on paskaa!» -rumpalit! Duot, triot ja... en osaa pidemmälle! Stage-daivaajaat! Elävät metronomit! Naamanvääntelijät! Virkahenkilömäiset suorittajat! »Muuten taustalla, mutta soolon kohdalla askel hetkeksi eteen» -osaajat! Viime hetken tuuraajat! Viime hetken tuuraajalle biisin avainkohdissa nyökkäävät! Ihomaalikkaat! Perseen-keikuttajat! Kaksikaulaisen kitaran soittajat! »Tiedän että olen tämän tamburiinini kanssa bändin tärkein tyyppi» -egoilijat! Yhteensoittajat! Puolikahteen-soittajat! »Eins-zwei-polizei»-sisäänlaskijat! 30 vuoden takaista hittiään tunteella esittävät! Tamperelaisen näköiset ruutupaitakitaristit! Englanniksi spiikkaajat! Encoresta kieltäytyjät! Encoressa lainabiisin 80-luvulta soittavat! Paidattomat! Housuttomat! Saarnaajat!

Kirjoitin tämän kirjan, koska haluaisin olla kaikissa maailman asioissa täsmälleen samanlainen kuin te.

Kirjassa on ensin biisi, sitten biisin sivuhenkilöstä tai statistista kirjoittamani novelli.

Kirja on kirjoitettu farkkuliivi päällä, näppäimiä hakaten. Asettelen äänikirjan OnlyFansiin. Ehkä teen pari videotakin. Toivottavasti pidätte, jos ette, niin mitä se minulle kuuluu. Ihan jumalattoman tosissaan olen kuitenkin kirjoittanut.

Te kaikki! Rokkarit siellä lavalla!
Älkää lopettako koskaan.

EINS, ZWEI, POLIZEI...

SETTI I

ROKKIBÄNDI WOUNDED KNEE

*Isosisko oli raskaana kolmatta kertaa
kun me porukalla huomattiin
että Einon autotallin oven saa säppiin
eikä Eikka herää meteliin.*

*Meitä oli Kämpä ja Antsu
Nykä ja mä ja se hullu kauppiaan poika
se kirkonpoltosta sittemmin satimeen jäi
kun se paistoi siellä perunoita.*

*Me sitten autotallin nurkalla funtsailtiin
että mitähän me tehtäisiin
kun joku sanoi: perustetaan rokkibändi
ja sen nimi olkoon Wounded Knee.*

*Tie auki taivasta myöten
eikä koskaan takaisin
shala lalaa laala laa laa
shala laalala didadam dii.*

*Tie auki taivasta myöten
me tukka pystyssä laulettiin
minä ja mun frendit
– rokkibändi Wounded Knee.*

*Siihen aaltopeltioveen me maalattiin
ympyrä ja pirun iso A
että tyytit kaikki varmasti muistais sen
minkä takia me soitetaan.*

*Käpä setävainaan rummut kotoaan toi
ja kaikki muu me ostettiin
kai Eikka puoli vuotta kämppäänsä lämmitti
mainoslehtisillä iltais.*

*Ja niin me maisteltiin variksen verta
ja teetä piipussa poltettiin
tai tehtiin aspiriini-pilsneri cocktail
ja sitten jammasi Wounded Knee.*

Tie auki taivasta myöten...

*Sitten Nykä lähti kuitenkin armeijaan
ja Antsu stadista töitä sai
ei sille kelvannut enää disperiinikalja
kun se kävi joku lauantai.*

*Käpä laivakeittokouluun meni joululta
ja lähti merille kokkaamaan
niin minä ja se hullu kauppiaan poika
jäätiin kahdestaan rokkaamaan.*

*Mutta kun minä olin maassa ja allapäin
se kai jäi sinne taivaisiin
sen takkiin oli kirjoitettu Wounded Knee
kun kirkon pihalta se pidätettiin.*

»...me porukalla huomattiin
että Einon autotallin oven saa säppiin
eikä Eikka herää meteliin.»

AUTOTALLIMANÖÖVERI

Rakensin huhtikuussa yläpihalle kunnollisen katoksen ja auton sai siihen tolppaan. Vanha talli jäi alapihalle tyhjäksi, mutta en maininnut asiasta kenellekään.

Tiesin kokemuksesta, että nuorisolle ei kannata koskaan suositella mitään ja että luonnonlakien mukaan mikään tyhjä ei säily tyhjänä. Kuoppa täyttyy, hakkuuaukea kasvaa umpeen, leikkaushaavaan virtaa lihasneste. Kylissä ja kaupungeissa tyhjiin luoliin löytävät haaveilijat, piiloutujat ja paratiisiaan rakentavat kolopesijät. Ja bändiä kasaavat teinit.

Vappuna huomasinkin tyhjäksi jääneessä autotallissa toimintaa, ja viikkoa myöhemmin siskonpoika Heke koputti oveen ja kysyi, saisiko talliin kantaa kaiuttimet. Otin askeleen eteen ja näin kaveriporukan muut jäsenet, neljä nuortamiestä, seisomassa taaempänä pihalla. Olin pohtivinani asiaa, jotta sain luotua tilanteesta muistetta-

van. Vilkaisin näyttävästi alapihan suuntaan, vaikka paikaltani näki ainoastaan autotallin katon ja pienen pätjän sen tiiliseinästä. Käänsin katseeni takaisin Hekeen:

– Pullot keräätte tästä eteenpäin muovipusseihin, ettekä jätä lattialle.

– Okei, Heke vastasi.

Korotin ääntäni ja otin koko porukan mukaan keskusteluun:

– Siellä on yksi toimistopöytä ja kahdeksan rengasta, joiden pitää pysyä ehjinä.

– Okei, pojat vastasivat kuorossa.

– Nurkassa on jääkaappi, joka toimii kun laitatte seinään.

– Okei. Kiitos.

Suunnitelma toimi, tyhjä tila täyttyi.

Olin tuntenut autotallia omakseen tuunaavan nuorisoviisikon reilut 15 vuotta, taaperosta saakka. Pääasiassa heillä meni hyvin. Nykä, Antsu ja Kämpä eivät olisi tarvinneet autotalliani, tai varsinkaan minua mihinkään. He ottaisivat nyt täysi-ikänsä kynnyksellä kotikylällä hetken korkeutta ja lentäisivät sitten oikeaan maailmaan olemaan aikuisia ihmisiä. Jos autotallia ei olisi, he viihdytisivät tämän välihetkensä yhtä hyvin jossain muualla. Kaikkein vähiten apuani tarvitsi Holopainen, kauppiaan poika. Hän ei kylästä lähtisi, hän oli jo kotona.

Mutta minä olin huolissani Hekestä. Tein koko autotallimanööverini tämän siskonpoikani takia. Tiesin

hänen elävän ikäisekseen kohtuuttomassa tilanteessa, jossa hän samaan aikaan kaipasi pois ja tunsu vastuuta perheestään. Siskoni, Heken äiti, oli ollut surusta romuna viimeiset kaksikymmentä vuotta ja se heijastui perheessä kaikkeen. Heke oli hiljainen, impulsiivinen ja vailla suuntaa. Minä olin yhden sellaisen ihmisen elämässäni jo menettänyt enkä menettäisi toista.

Pojat asettuivat nopeasti talliin taloksi. En ruvennut kurkottelemaan kuistilla tupakalla käydessäni, mutta usein kuulostelin hetken vain tietääkseni poikien olevan paikalla. He valvoivat öitä ja soittivat levyjä kovalla. Ajattelin, että kun uuteen kotipesään olisi totuttu, makoilu päättyisi. Yleensä kun nuoret laittaa läjään, niin he alkavat luoda. Jotkut tekevät vallankumouksia ja toiset taidetta. Levyjen kuuntelu sopii lämmittelyksi kumpaankin.

Viikon he jaksoivat filistellä tekemättä mitään. Sitten koitti maanantai, jona he astuivat talliin sekalaisena joukkona ja tulivat ulos bändinä. Verivalat oli tehty. Muutoksen näki pienistä asioista, yhden lakatusta pikkusormen kynnestä ja toisen rehvakkaasta kävelytyylistä. Ja jos muut vihjeet eivät riittäneet, niin kaupiaan pojan takin selkään piirretty liekehtivä jalka ja sen ympärille kirjoitettu WOUNDED KNEE paljastivat totuuden. Vastaperustetun orkesterin jätkiltä puuttuivat toki kaikki instrumentit, mutta se näytti olevan mitätön järjestelykysymys.

Järjestelyt alkoivat heti seuraavana päivänä. Kämpä, Wounded Kneen virkaatekevä rumpali, pyysi kyytiapua, joten lähdimme kahdestaan hakemaan hänelle rumpuja pakettiautollani. En ollut aikaisemmin ymmärtänyt, miten bändien soittimet tulevat valituiksi. Kuka päättää, kuka soittaa kitaraa ja kuka taas tarttuu bassoon? Nyt opin kuvion. Kitaraa soittaa hän, jolla on kitara. Ja rumpuja soittaa hän, jonka kotona on setävainaan rummut.

Ajaessani katselin nurkkasilmällä kun Kämpä rummutti hansikaslokeron kantta ja käänteli päätään lähes aggressiivisilla nykäyksillä. Pelkkä oleminen näytti vaativan valtavasti energiaa. Kämpän olemus hymyilytti, mutta matka oli lyhyt ja halusin tietoja. En ole hyvä johdattelemaan keskustelua, joten menin suoraan asiaan:

– Mites Hekellä menee?

– Hekellä? Kämpä vaihtoi puhuessaan raskaan kämmenrummutuksen napakkaan sormenpäänaputukseen. – Hyvin kai.

Sitten hän ensimmäistä kertaa mietti hetken ja jatkoi:

– Se on välillä meillä yötä, kun kotona on kuulemma kaaos päällä.

Nyökkäsin. Siellä todella oli kaaos. Heken viisi vuotta vanhempi sisko asui edelleen kotona ja odotti jo kolmatta lastaan. Lasten isistä ei ollut havaintoa. En ehtinyt jatkaa keskustelua, kun käännyimme Lehmustielle.

»SIVULAVOILLA TAPAHTUVAT PARHAUDET!«

SUOMIROCKIN STATISTIT kertoo tunnettujen biisien sivuhenkilöistä – heistä, joiden nimi on tuttu mutta tarina tuntematon.

Mitä sattuu J. Karjalaisen Telepatiaa-biisin mummulle, kun nuoripari nyhjäää seinän takana vuokrahuoneessa? Entä millaisia temppuja harrastaa Eppujen Urheiluhullubiisin jääkiekkoilija?

Väärinymmärretty Matias Myyrä avautuu vuosikymmenten piinasta Saku Sammakon varjossa, ja Rosvo-Roope joutuu koetukselle rakastuttuaan dominan ottein piiskaa heiluttavaan Leskeen. Miljoonasateen Rokki-bändi Wounded Kneen Eikka-eno tuntee nostalgian sekaista huolta, kun nuorten miesten äänekäs bändi valtaa hänen autotallinsa.

Tarinat ovat tragikoomisia, absurdeja ja yllättäviä. Niissä tuoksuvat nuoruuden joutilaiden kesien kuumat hiekkarannat ja pussikalja. Rivien välistä kihisee elämäkokemuksen korventama nauru.

